

Arrest

nr. 162 142 van 16 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 25 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. SHONIA loco advocaat A. ALENKIN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine te zijn, afkomstig van Zaporozhiye, Oekraïne. In 2013 huwde u Tetiana (S.) (O.V. X) op officiële wijze, maar al sinds 2009 woonden jullie samen. U verklaart dat u de voorbije jaren actief was in de handel van vrachtwagens. In het kader van die activiteiten kwam u al in 2010 naar België. Regelmatig pendelde u tussen Oekraïne en België. U kocht in België vrachtwagens aan om ze vervolgens te exporteren naar Oekraïne en ze daar te verkopen. In mei 2013 verkocht u een vrachtwagen aan een zekere Vadim (C.), een gepensioneerde werknemer van de Oekraïense veiligheidsdienst SBU. Nadat hij een vijftal keer de vrachtwagen was komen bezichtigen (en door enkele vrienden technisch liet keuren), kwamen jullie tot een overeenkomst voor de verkoop. Hoewel u de betreffende vrachtwagen eigenlijk voor een bedrag van 22.000\$ wilde

verkoopen, stemde u ermee in om in eerste instantie 20.000\$ te ontvangen en pas nadien het resterende bedrag door de koper te laten vereffenen. Na enkele weken werd u opgebeld door (C.). Hij beklaagde zich over de staat van de vrachtwagen die u hem had verkocht en hij zei u dat er voor 20.000\$ herstellkosten aan het betreffende voertuig waren. Hij wilde deze kosten op u verhalen, maar u weigerde hierop in te gaan. Korte tijd later werd u bedreigd; u werd gesommeerd om borg te staan voor de 20.000\$ kosten die de nieuwe eigenaar claimde. U ging hier evenmin op in. Vanaf eind september 2013 werd u bedreigd door handlangers van Yevgeni Anisimov, een berucht figuur in de Oekraïense onderwereld. U zou voortaan maandelijks 5.000\$ moeten betalen, zodat u uw onderneming verder zou kunnen leiden zonder mogelijk valselijk beschuldigd te worden van belastingfraude. U betaalde meermaals de geëiste som. De situatie werd voor u echter nog bedreigender toen u op 14 mei 2014 in de onmiddellijke nabijheid van uw woonst werd opgewacht door 3 mannen. Ze wilden u in een auto dwingen voor een gesprek. U verzette zich zodat vermeden werd dat u werd meegenomen. Niettemin maakten uw belagers u duidelijk dat u binnen 2 weken 60.000\$ moest ophoesten. Toen u uw belagers verzekerde dat u al het mogelijke zou doen om het bedrag bijeen te krijgen, lieten ze u gaan. U ging even uw woonst binnen, waar uw partner zich op dat moment bevond. Kort nadien ging u met een vriend naar de politie om aangifte te doen van de intimidatie. Nadien keerde u naar huis terug. Op 24 mei 2014 was het uw medewerker, een zekere Dmitri (B.), die werd aangevallen door meerdere onbekenden. Ook hij diende een klacht in bij de politie. Enkele weken later, in casu op 6 juni 2014, werden 2 vrachtwagens van u in brand gestoken. Dit incident was voor u de spreekwoordelijke druppel. U dook onder bij familie van uw partner in Dnepropetrovsk, in afwachting van de organisatie van uw vlucht uit Oekraïne. Op 27 juni 2014 verliet u Oekraïne per minibas. Op 29 juni 2014 kwam u in België aan, om zich vervolgens, op 4 juli 2014, voor het eerst vluchteling te verklaren bij de bevoegde asielinstanties. Uw partner diende op dezelfde dag haar eerste asielaanvraag in. Op 3/09/2014 werd voor u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen vanwege het ongeloofwaardige karakter van uw vervolgingsrelaas. Deze beslissing werd op 21/01/2015 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 10/02/2015 dienden u en uw echtgenote een tweede asielaanvraag in. U stelde nog steeds dezelfde vervolgingsproblemen te kennen met de toevoeging dat uw moeder door onbekenden werd bedreigd en hierover klacht bij de politie neerlegde. Daarnaast gaf u aan dat u was opgeroepen ter vervulling van de dienstplicht in het kader van de mobilisatie. U wenst hier echter niet op in te gaan omdat u niet wil gedood worden noch anderen wil doden. Daarnaast gaf u aan dat er een strafzaak tegen u werd opgestart omdat u niet op de reeds verstuurde convocaties bent ingegaan. Ten slotte gaf u nog aan een vrees voor vervolging te koesteren omwille van de kritiek die u op sociale media betreffende de mobilisatie hebt geuit. Op basis van deze nieuwe elementen werd uw asielaanvraag in overweging genomen. Om deze nieuwe asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: een proces verbaal, een antwoord van het parket, internetartikelen betreffende Anisimov en de mobilisatie, een wetsartikel met bijhorende uitleg, een identificatieformulier van de Dienst Vreemdelingenzaken, enkele convocaties, een facebookbericht, een brief van uw advocaat en een brief van (K.).

B. Motivering

Vooreerst dient te worden gesteld dat uw eerste asielaanvraag werd geweigerd omwille van het manifest ongeloofwaardig karakter van de door u aangebrachte asielmotieven. Zo werden meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld die aan de kern van uw relaas raakten en konden de door u aangebrachte documenten evenmin overtuigen. Gezien deze beslissing in beroep werd bevestigd en u hiertegen geen cassatieberoep indiende binnen de wettelijk hiervoor voorziene termijn staat deze beslissing en beoordeling dan ook vast, tenzij u pertinent nieuwe elementen kunt aanbrengen die alsnog kunnen overtuigen.

Aangaande de asielmotieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag naar voor bracht, dient te worden gesteld dat de nieuwe door u in dit verband aangebrachte elementen niet kunnen overtuigen in het licht dat zij rechtstreeks voortvloeien uit gebeurtenissen waarvan de geloofwaardigheid reeds tijdens uw vorige asielaanvraag op manifeste wijze onderuit werd gehaald. U gaf aan dat uw moeder het bezoek kreeg van onbekenden die navraag naar u deden van wie zij vermoedde dat zij tot de criminele organisatie van Anisimov behoren en dat zij hiertegen een klacht bij de politie heeft ingediend (CGVS p.6-7). Ter staving hiervan legt u de desbetreffende klacht en het antwoord van de onderzoeksafdeling van de politie van Zaporozhiye neer. Deze klacht is enkel gebaseerd op de verklaringen van uw moeder waarin zij aangeeft dat onbekenden naar u hebben gevraagd en zij vermoedt dat het leden van de Anisimov clan zijn. Uit het antwoord blijkt dat de politie er niet in geslaagd is de onbekenden te identificeren. Gezien het feit dat onbekenden naar u zouden hebben gevraagd enkel gebaseerd is op de verklaringen van uw moeder, wat bezwaarlijk een objectieve bron kan worden genoemd, en gezien het feit dat uit de transparancy index blijkt dat er in Oekraïne een grote mate van corruptie heerst waardoor

er redelijkwijls van kan worden uitgegaan dat dergelijke documenten makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen, ontbreken dergelijke documenten zowel de bewijswaarde als de bewijskracht om op te wegen tegen de manifeste vaststellingen die werden gedaan aangaande uw gebrek aan geloofwaardigheid tijdens uw eerste asielaanvraag. U legde verder nog algemene artikels voor aangaande de Anisimov clan. Gezien u niet in de betreffende artikels voorkomt, kunnen dergelijke artikels op zich evenmin uw geloofwaardigheid herstellen. Bijgevolg blijft de toen gemaakte beoordeling aangaande de geloofwaardigheid van deze door u verklaarde vervolgingsfeiten dan ook ongewijzigd.

U gaf verder ook aan dat u niet wenst in te gaan op de oproeping van het militair commissariaat in het kader van de mobilisatie omdat u niet wilt gaan vechten in het Oosten tegen uw eigen volk en omdat u tevens niet wil doden of gedood worden. Hiermee samenhangend gaf u aan dat er reeds een strafzaak tegen u werd opgestart omdat u niet op de convocatie bent ingegaan en hierdoor een gevangenisstraf riskeert van 2 tot 5 jaar. Verder gaf u nog aan dat de militairen onvoldoende uitgerust zijn en zij geen opleiding krijgen alvorens zij naar het conflictgebied worden gestuurd.

Vooreerst dient gesteld te worden dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en moet voorts worden opgemerkt dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen als dienstplichtige of als reservist kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren.

Welnu, in casu dient te worden geoordeeld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald om u omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich op uw pacifistische en religieuze overtuiging baseert die geweld en oorlog afkeurt, een vrees heeft om gedood te worden en u niet op uw eigen volk wil schieten om uw dienstweigering te rechtvaardigen. Hieruit blijkt bijgevolg dat uw weigering niet is ingegeven door (een vrees voor) een ernstige discriminatoire behandeling of inzet in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie maar dat u zich beroept op gewetensbezwaren. Op basis van uw verklaringen kunnen evenwel geen diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen aangaande een mogelijke operationele inzet als reservist en/of gebruik van geweld in uw hoofde worden vastgesteld. Daarnaast gaf u nog aan dat de Oekraïense soldaten onvoldoende uitgerust en getraind worden.

Zo gaf u aan dat Oekraïne het recht heeft zijn territorium te verdedigen en gaf u eveneens aan dat de opstandige provincies in het Oosten geenszins het recht hebben om zich af te scheiden. Eveneens gaf u aan ermee akkoord te gaan dat troepen naar de desbetreffende provincies worden gestuurd om de territoriale integriteit te beschermen (CGVS p.7-8). U gaf hierbij aan dat u er akkoord mee bent dat er geweld wordt gebruikt tegen de 'rebellens' (CGVS p.10). Deze verklaringen stroken dan ook totaal niet met uw bewering als zou u omwille van uw pacifistische houding een onoverkomelijk gewetensbezwaar hebben om in het conflict als dienstplichtige of reservist te worden ingezet. Evenmin kan worden aangenomen dat u een onoverkomelijk gewetensbezwaar heeft omdat u niet 'op eigen volk' wenst te schieten. U gaf immers aan dat u het redelijk vond dat er geweld werd gebruikt tegen de rebellen die in deze logischerwijs voornamelijk landgenoten of Russen betreffen. Daarnaast gaf u aan geen speciale band met de opstandige provincies te vertonen, niet meer althans dan anderen uit uw regio. Gezien u het gebruik van geweld de facto goedkeurt en u bovendien geen speciale band met de opstandige provincies kan aantonen, slaagt u er dan ook niet in te overtuigen van een onoverkomelijk gewetensbezwaar omdat u niet op uw 'eigen volk' wil schieten. Het feit dat u niet op burgers wenst te schieten kan evenmin een grond geven voor een onoverkomelijk gewetensbezwaar daar u geen concrete elementen aangeeft waaruit blijkt dat u in de positie zal worden gebracht waarin u (doelbewust) op burgerdoelwitten dient te schieten (CGVS p.10). Ten slotte gaf u nog aan dat u een diepgelovig persoon bent en bijgevolg niet mag of kan doden. Echter geconfronteerd met de weinig coherente gedachtegang dat doden volgens de Bijbel niet mag, maar u er tegelijkertijd mee instemt dat er troepen naar de opstandige provincies worden gestuurd waar het volgens u gerechtvaardigd is

geweld te gebruiken tegen rebellen, kwam u niet verder met de bewering dat het doden van iemand wellicht nooit gerechtvaardigd is hetgeen weinig verhelderend is in het licht van uw andere verklaringen. U gaf hierbij nog aan dat men altijd de andere wang moet aanbieden zoals in de Bijbel beschreven staat. Naast het feit dat u dit wel zeer bekende citaat aanhaalt zonder enige duiding of diepgang, dient te worden gesteld dat u in se wel het recht op zelfverdediging verdedigt, zoals hierboven werd beschreven, wat dan ook haaks staat op dit door u aangehaald citaat (CGVS p.11-12). Volledigheidshalve kan in deze nog verwezen worde naar de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier (cf. bijlage) waaruit blijkt dat de orthodox-christelijke leer geen dogmatisch standpunt kent ten opzichte van het gebruik van geweld of het doden van andere mensen in oorlogssituaties. In de leer van de orthodoxe kerk wordt oorlog geaccepteerd als een tragische noodzakelijkheid of een onvermijdelijk kwaad om onschuldigen te beschermen, om gerechtigheid na te streven of om vrede te bewerkstellingen. Een soldaat die iemand doodt in het kader van een oorlog wordt niet gezien als een misdadiger, maar eerder als iemand die nood heeft aan pastorale bijstand om te genezen van de mogelijk morele of geestelijke schade die hij heeft opgelopen als gevolg van zijn handelingen. Op basis van deze informatie meent het Commissariaat-generaal dat het feit dat u een aanhanger bent van het orthodox christelijk geloof op zich geen indicatie is dat u diepgewortelde gewetensbezwaren zou hebben die u ervan zouden weerhouden om ingezet te worden in het kader van een gewapend conflict. Bovenstaande vaststellingen geven dan ook aan dat er geen onoverkomelijke gewetensbezwaren bij u kunnen worden vastgesteld.

Wat betreft uw onwil om naar het front te worden gestuurd omdat u niet wilt sterven en u zich de vraag stelt wie er desgevallend voor de kinderen dient te zorgen (CGVS p.7), dient te worden opgemerkt dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijke belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

U gaf verder aan dat de Oekraïense regering corrupt is en de nabestaanden van gedode soldaten niet of amper compenseert (CGVS p.8). Het louter aanhalen van de corruptie binnen een administratie onvoldoende om uw onwil om zich te melden inzake mobilisatie te rechtvaardigen, te meer u in se akkoord gaat met het feit dat de Oekraïense autoriteiten hun territoriale integriteit beschermen.

Ten slotte gaf u nog aan dat de Oekraïense soldaten onvoldoende uitgerust zijn om de strijd te voeren. Zo zouden er onvoldoende kogelvrije vesten en sokken voorhanden zijn (CGVS p.15). Hierbij moet de vraag gesteld in hoeverre een kogelvrije vest überhaupt als elementair onderdeel van een standaard militaire uitrusting behoort en in hoeverre het onmogelijk zou zijn om kousen te verkrijgen gezien er van kan worden uitgegaan dat u zelf wel de hand op kousen zou kunnen leggen. Betreffende het feit dat er naar uw verklaringen geen opleiding zou worden gegeven (CGVS p.15), dient gesteld te worden dat met betrekking tot (eventuele) slechte omstandigheden in het leger dit motief niet kan verbonden worden aan een onoverkomelijke gewetensbezwaardheid vanuit een politieke, religieuze of levensbeschouwelijke overtuiging. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u aan deze omstandigheden vreest blootgesteld te worden omwille van een discriminatoire behandeling op basis van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Wat betreft de beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2 b) dient tenslotte gesteld dat een militaire strijd een uitzonderlijke situatie is die steeds gepaard gaat met een zekere hardheid en oncomfortabele omstandigheden, die ook beïnvloed worden door de middelen waarover een staat beschikt, en waaronder de elementen die u aanreikt (gebrek aan kousen, kogelvrije vest en gebrek aan opleiding) kunnen begrepen worden, zonder dat deze elementen hierbij aanzien worden als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 b).

Algemeen kan met betrekking tot uw onwil om ingelijfd te worden in het Oekraïens leger nog worden opgemerkt dat het weinig overtuigend overkomt dat u hier tijdens uw vorige asielaanvraag geen melding van heeft gemaakt. Indien u daadwerkelijk een diepgaande overtuiging heeft die het voor u onoverkomelijk maakt aan de mobilisatie deel te nemen zou redelijkerwijs verwacht worden dat hier tijdens uw eerste asielaanvraag (CGVS gehoor 1e AA op 26/08/2014) melding van zou maken. Gevraagd waarom u dit tijdens uw vorige asielaanvraag niet naar voor bracht, gaf u aan dat er toen geen mobilisaties aan de gang waren en dit pas in december 2014 startte –later in het gehoor stelde u zelfs januari 2015 (CGVS p.12, 14). Echter blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat de eerste mobilisatie reeds van april 2014 dateert en het in januari 2015 reeds de 4de ronde was in het kader van de mobilisatie.

U gaf verder aan dat er een strafzaak tegen u werd opgestart gezien u niet op de verstuurde convocatie van het militaire commissariaat hebt gereageerd. Echter gaf u aan dat u bij terugkeer niet zou worden bestraft indien u alsnog uw legerdienst zou doen (CGVS p.13) en is de Commissaris-generaal hoe dan ook van mening dat de voorziene gevangenisstraffen voor dienstweigering en desertie (twee tot vijf jaar) niet disproportioneel zijn waardoor ook op deze basis geen beschermingsstatus kan verleend worden indien u bij terugkeer alsnog zou weigeren uw legerdienst te doen.

Verder gaf u nog een vrees aan vanwege de Oekraïense autoriteiten omdat u kritiek op de mobilisaties had gegeven hetgeen strafbaar zou zijn. Uw verklaringen en neergelegde 'bewijsstukken' kunnen hiervan echter onvoldoende overtuigen.

Zo legde u ter staving van uw activisme een referentiebrieftje neer van de organisatie "Volkskracht" onder leiding van Sergei (K.) die eveneens de brief ondertekende. U stelde dat hij in de brief uw activisme onderschreef en dat uw medestanders worden vervolgd (CGVS p.14). Echter is de brief inhoudelijk zeer vaag en weinig overtuigend naar de mate van engagement gezien nergens concrete melding wordt gemaakt van wat u effectief hebt gedaan. Er wordt algemeen gesteld dat u lid van deze organisatie zou zijn en talrijke artikels zou hebben geschreven zonder enige vermelding welke artikels dit dan wel betreffen. U legt evenmin een artikel neer dat u zou hebben geschreven waarin u de mobilisatie bekritiseert en beperkt zich tot een verwijzing naar een artikel die u op uw facebook heeft gepost. Naast het feit dat u het betreffende stuk niet zelf geschreven hebt, is het enkel een artikel (pamflet) die steun betuigt aan de leider van Volkskracht omdat hij (volgens hen) onterecht was opgepakt en tot 2 maanden werd veroordeeld. De brief stelt ook nog dat u beschuldigd bent van wetsovertredingen op basis van valse bewijsstukken zonder enige uitleg welke wetsovertredingen of welke bewijsstukken dit dan wel zou betreffen. Evenmin wordt vermeld hoe zij deze informatie zouden zijn bekomen en komt het niet overeen met uw verklaringen waarin u stelt dat er betreffende uw kritiek nog geen strafzaak werd opgestart (CGVS p.15, 18). Dergelijke vage referenties en verwijzingen zijn dan ook onvoldoende overtuigend van een dermate engagement dat het een risico op vervolging vanwege de Oekraïense autoriteiten zou inhouden, te meer u geen enkel concreet element naar voor brengt die erop wijst dat er een strafzaak tegen u lopende zou zijn betreffende het bekritisieren van de mobilisatie. Concrete voorbeelden van 'medestanders' die omwille van het uiten van kritiek werden veroordeeld kon u niet geven op de veroordeling van (K.) na. U kon echter niet zeggen voor wat (K.) concreet werd veroordeeld en uit informatie blijkt dat dit (onder meer) voor de opstart van een gewapende groepering was en niet voor het bekritisieren (op vreedzame wijze) van de mobilisatie (CGVS p.16-17). Op basis van deze vaststellingen kunt u dan ook niet overtuigen dat u omwille van enig concreet engagement aangaande het bekritisieren van de oorlog en de mobilisaties een ernstig of reëel risico op vervolging loopt bij terugkeer naar uw land van herkomst.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Sergey (K.), over wie u stelt dat het een medestander is, nauw verbonden was met Pravi Sektor en dat 'Volkskracht' een uitloei van de lokale Pravi Sektor tak in Zaporozhiye is. Pravi Sektor is een omstreden militiegroepering met radicale standpunten die pleit voor de eenheid van Oekraïne en de gewapende strijd tegen de opstandige provincies. De organisatie staat bekend als een zeer gewelddadige en extreem rechtse partij die op geen enkele wijze in verband te brengen is met vredesactivisten of mensen die kritiek geven op de oorlog zelf. Voorts is te zien op de website van 'Volkskracht' hoe (K.) zijn steun betuigt aan het vrijwilligersbataljon 'Donbass' die actief in de opstandige provincies vechten. Dat u dergelijke referentiepersonen aanhaalt, is op zijn zachtst gezegd dan ook zeer verwonderlijk en houdt totaal geen steek in het licht van uw zogenaamd pacifistische overtuiging en uw tegenstand tegen het idee van de mobilisatie op zich. Dat u dergelijke referenties als pacifistische krachten aanhaalt die, net als u, de oorlog een halt willen toeroepen is dan ook totaal niet overtuigend (CGVS p.14). Het is dan ook volstrekt onbegrijpelijk dat u zichzelf als pacifist en tegenstander van de oorlog opwerpt, maar zich tegelijkertijd associeert met dergelijke personen die hun steun aan vrijwilligersbataljons betuigen die actief strijd voeren in het conflictgebied en geenszins bekend staan om hun vreedzame standpunten.

Volledigheidshalve kan hieromtrent nog worden opgemerkt dat het evenmin overtuigend overkomt dat u pas na uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van februari 2015 gestart zou zijn met uw (openlijke) kritiek op de mobilisatie gezien, zoals reeds gesteld, de mobilisaties reeds in april 2014 gestart zijn en niet januari 2015 zoals u poneerde (CGVS p.14). Redelijkerwijs zou verwacht worden van iemand die een oprechte en diepgewortelde overtuiging heeft aangaande het onrechtvaardige karakter van de mobilisatie en hiervoor dermate risico's neemt die hem ertoe nopen internationale bescherming te verkrijgen dat hij reeds kort na de start van de mobilisaties de nodige initiatieven zou nemen om dit aan te klagen en niet ruim 9 maanden na de start van de mobilisatie. Dit doet dan ook ernstig twifelen aan de oprechtheid van uw (verklaarde) kritiek en doet louter opportunistische redenen vermoeden ter verkrijging van internationale bescherming.

U kunt het dan ook op geen enkele wijze aannemelijk maken dat u omwille van een engagement die de mobilisaties bekritiseert een ernstig of reëel risico op vervolging loopt.

Wat betreft de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie Zaporozhiye waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande motivering te wijzigen. De artikels betreffende de mobilisatie tonen aan dat er een zekere tegenstand is tegen de mobilisatie en dat sommige dienstweigeraars gerechtelijk worden vervolgd. U komt echter in geen van de artikels voor noch toont dit een disproportionele bestraffing aan inzake dienstweigering waardoor dit niet dienstig is ter staving van de door u ingeroepen asielmotieven. De convocaties van het leger indiceert dat u werd opgeroepen in het kader van de mobilisatie en de brief van de advocaat en de convocaties van de politie indiceren dat er een strafzaak inzake dienstontwijking tegen u werd opgestart. Naast het feit dat dergelijke documenten rederlijkerwijs makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen in een land als Oekraïne waar corruptie hoge toppen scheert (zie transparancy index) waardoor de bewijskracht van dergelijke documenten zeer relatief is, gaf u reeds aan dat de strafzaak zou vervallen indien u alsnog uw dienstplicht zou doen. Gezien u geen gegronde redenen kan aanbrengen om te verzaken aan uw dienstplicht en er in Oekraïne geen sprake is van disproportionele bestraffing kunnen dergelijke documenten dan ook bovenstaande motivering niet wijzigen.

Het wetsartikel en bijhorende artikels betreffende dit misdrijf toont aan dat het bekritisieren van de mobilisatie strafbaar is hetgeen in bovenstaande motivering nergens in twijfel wordt getrokken. Gezien u het door u verklaarde engagement en de oprechtheid ervan niet aannemelijk kon maken, wijzigt het louter bestaan van dit wetsartikel en artikels waarin u zelf niet voorkomt niets aan bovenstaande motivering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich inzake de weigering van de vluchtelingenstatus op de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede op de schending van artikelen 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij wijst erop dat er nieuwe stukken bij het verzoekschrift zitten, met name twee oproepingsbrieven en een artikel over Rechtse sector.

De klacht van zijn moeder vormt ook een belangrijk nieuw element. Dat er corruptie heerst in Oekraïne heeft weinig te maken met het feit dat verzoeker werd vervolgd door mensen van Anisimov. Verzoeker bevestigt zijn probleem met deze persoon en wijst op de neergelegde documenten.

Tevens werden nieuwe redenen aangehaald in huidige asielaanvraag. Verzoeker ontving recent twee oproepingen en *“hij meent dat het mogelijks over de “mobilisatiezaak” gaat”*. Er is een strafzaak tegen verzoeker en hij riskeert 2 tot 5 jaar cel wegens zijn weigering deel te nemen aan de mobilisatie.

Verzoeker meent dat de mobilisatie voor hem gelet op zijn profiel niet past en weigert principieel te gaan. Hij wil niemand doden, wil niet gedood worden, is principieel pacifist en is niet akkoord met de realiteit van burgeroorlog. Hij keurt oorlog principieel af vanuit filosofisch en religieus perspectief. Verzoeker is christen en keurt geweld af.

Verzoeker meldde deze overtuiging niet tijdens zijn eerste asielaanvraag omdat hiernaar toen niet werd gevraagd.

Volgens verzoeker is een straf van 2 tot 5 jaar weldegelijk disproportioneel en in strijd met artikel 2 en 3 EVRM.

Verzoeker kan tevens worden vervolgd omdat hij kritiek gaf op de mobilisatie. Het bewijs daarvan is de brief van Sergei K.

Verzoeker bevestigt nogmaals zijn problemen en wijst erop dat Oekraïne niet democratisch is en dat er corruptie heerst.

Tevens geeft hij een algemene uiteenzetting inzake de bewijslast in asielaanvragen en stelt hij dat er voorzichtig moet worden omgesprongen met de bewijslast, dat enige mildheid met betrekking tot de tegenstrijdigheden noodzakelijk is en dat mogelijke vergissingen te wijten kunnen zijn aan de stress die verzoeker heeft of had.

2.1.2. Verzoeker verwijst naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij stelt van mening te zijn dat hij als vluchteling moet worden erkend *“zodat hij niet om de subsidiaire bescherming apart verzoekt”*. Desalniettemin vraagt hij om aan hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.1.3. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): twee oproepingsbrieven met vertaling (bijlagen 3 en 4) en een artikel met vertaling (bijlage 5).

2.1.4. Ter terechtzitting legt verzoeker de originelen neer van de bij het verzoekschrift gevoegde oproepingsbrieven en vertalingen. Tevens legt hij de briefomslag neer waarin de oproepingsbrieven werden verstuurd (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Verzoeker houdt vol dat hij wordt gevisieerd door de mensen van Anisimov. Ten aanzien van zijn beweerde vrees jegens voormeld persoon werd echter reeds bij arrest nr. 136 763 van 21 januari 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) geoordeeld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. De motivering dienaangaande luidde als volgt:

“De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, gezien:

(i) verzoekers verklaringen over het beweerde incident op 14 mei 2014 (zie het verhoorverslag van 26 augustus 2014, p. 8), over het moment waarop hij zijn vrouw inlichtte over het incident van 6 juni 2014 (zie het verhoorverslag, p. 10) en over het moment waarop ze bij zijn schoonfamilie onderdoken (zie het verhoorverslag, p. 11) tegenstrijdig zijn met de verklaringen van zijn vrouw (zie het verhoorverslag van T.S. van 26 augustus 2014, p. 2-3);

(ii) zijn verklaringen over zijn vlucht naar België (zie het verhoorverslag, p. 2, 3), gelet op de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, geheel onaannemelijk zijn;

(iii) de voorgelegde documenten de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet kunnen herstellen, mede gelet op zijn verklaringen dienaangaande (zie het verhoorverslag, p. 11);

(iv) een loutere verwijzing naar zijn Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming bestaat.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker “zich inderdaad vergiste over de datum van het feit van de in brand gestoken truck”, maar dat dit te wijten is “aan de stress die verzoeker had om het interview te ondergaan”, wat “duidelijk werd gecommuniceerd ten tijde van het interview, maar dat met deze menselijke reactie helemaal geen rekening werd gehouden”, is niet van aard de verschillende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en zijn vrouw te verschonen en kan evenmin de bewijswaarde van de neergelegde documenten opkrikken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert “dat de veiligheid van verzoeker geenszins kan gegarandeerd worden in Oekraïne” gezien “de specifieke veiligheidssituatie voor verzoeker, ten gevolge van het corrupte regime in het hele land, en meer bepaald in ZAPOROZHIYE, zeer penibel is en dat zijn veiligheid niet gegarandeerd kan worden”, dat hij “geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst, alwaar hij word in de steek gelaten door de plaatselijke autoriteiten, die de maffiapraktijken van ASSIMOV tolereren” en dat “de Oekraïense bescherming geenszins voldoet aan de Europese maatstaven”, wijst de Raad erop dat omwille van bovenstaande vaststellingen geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn problemen met afpersers, waardoor zijn opmerkingen dienaangaande niet dienstig zijn.

De ter zitting neergelegde “Klacht door de heer K.” betreft een in het Engels gestelde fotokopie “Protocol of acceptance of the statement of commitment of a criminal offence”, afgelegd door de moeder van verzoeker, en een fotokopie “Conclusion by results of studying of notification of the citizen” van fotokopieën van teksten, heel waarschijnlijk opgesteld in het Russisch.

Deze documenten zijn allen fotokopieën, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Bovendien worden deze stukken vergezeld van een niet voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Engels. Bij gebrek aan een niet voor eensluidend verklaarde vertaling naar de taal van de rechtspleging worden deze stukken niet in overweging worden genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De bij het verzoekschrift gevoegde “Artikels aangaande ANISIMOV Yevgeni” en de ter zitting neergelegde “Artikels met vertaling” aangaande Ansimov kunnen verzoekers geloofwaardigheid niet herstellen, gezien een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, quod non in casu.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.”

Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een

eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

In zoverre verzoeker volhardt in de tijdens de eerste asielaanvraag ongeloofwaardig bevonden problemen en de nadruk vestigt op de nieuwe elementen die in dit kader tijdens onderhavige asielaanvraag werden neergelegd, dient te worden opgemerkt dat te dien aanzien in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd:

“Aangaande de asielmotieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag naar voor bracht, dient te worden gesteld dat de nieuwe door u in dit verband aangebrachte elementen niet kunnen overtuigen in het licht dat zij rechtstreeks voortvloeien uit gebeurtenissen waarvan de geloofwaardigheid reeds tijdens uw vorige asielaanvraag op manifeste wijze onderuit werd gehaald. U gaf aan dat uw moeder het bezoek kreeg van onbekenden die navraag naar u deden van wie zij vermoedde dat zij tot de criminele organisatie van Anisimov behoren en dat zij hiertegen een klacht bij de politie heeft ingediend (CGVS p.6-7). Ter staving hiervan legt u de desbetreffende klacht en het antwoord van de onderzoeksafdeling van de politie van Zaporozhiye neer. Deze klacht is enkel gebaseerd op de verklaringen van uw moeder waarin zij aangeeft dat onbekenden naar u hebben gevraagd en zij vermoedt dat het leden van de Anisimov clan zijn. Uit het antwoord blijkt dat de politie er niet in geslaagd is de onbekenden te identificeren. Gezien het feit dat onbekenden naar u zouden hebben gevraagd enkel gebaseerd is op de verklaringen van uw moeder, wat bezwaarlijk een objectieve bron kan worden genoemd, en gezien het feit dat uit de transparancy index blijkt dat er in Oekraïne een grote mate van corruptie heerst waardoor er redelijkwjs van kan worden uitgegaan dat dergelijke documenten makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen, ontbreken dergelijke documenten zowel de bewijswaarde als de bewijskracht om op te wegen tegen de manifeste vaststellingen die werden gedaan aangaande uw gebrek aan geloofwaardigheid tijdens uw eerste asielaanvraag. U legde verder nog algemene artikels voor aangaande de Anisimov clan. Gezien u niet in de betreffende artikels voorkomt, kunnen dergelijke artikels op zich evenmin uw geloofwaardigheid herstellen. Bijgevolg blijft de toen gemaakte beoordeling aangaande de geloofwaardigheid van deze door u verklaarde vervolgingsfeiten dan ook ongewijzigd.”

Verzoeker voert niet één dienstig argument aan ter weerlegging van de voormelde motieven. Hij beperkt zich er immers toe de nadruk te vestigen op de neergelegde klacht van zijn moeder en te poneren dat de corruptie in Oekraïne weinig met zijn vrees te maken heeft. Hiermee doet hij hoegenaamd geen afbreuk aan de voormelde motieven.

2.2.3. Aangaande verzoekers voorgehouden vrees ingevolge zijn weigering om deel te nemen aan de mobilisatie, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“U gaf verder ook aan dat u niet wenst in te gaan op de oproeping van het militair commissariaat in het kader van de mobilisatie omdat u niet wilt gaan vechten in het Oosten tegen uw eigen volk en omdat u tevens niet wil doden of gedood worden. Hiermee samenhangend gaf u aan dat er reeds een strafzaak tegen u werd opgestart omdat u niet op de convocatie bent ingegaan en hierdoor een gevangenisstraf riskeert van 2 tot 5 jaar. Verder gaf u nog aan dat de militairen onvoldoende uitgerust zijn en zij geen opleiding krijgen alvorens zij naar het conflictgebied worden gestuurd.

Vooreerst dient gesteld te worden dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en moet voorts worden opgemerkt dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen als dienstplichtige of als reservist kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren.

Welnu, in casu dient te worden geoordeeld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald om u omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich op uw pacifistische en religieuze overtuiging baseert die geweld en oorlog afkeurt, een vrees heeft om gedood te worden en u niet op uw eigen volk wil schieten om uw dienstweigering te rechtvaardigen. Hieruit blijkt bijgevolg dat uw weigering niet is ingegeven door (een vrees voor) een ernstige discriminatoire behandeling of inzet in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie maar dat u zich beroept op gewetensbezwaren. Op basis van uw verklaringen kunnen evenwel geen diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen aangaande een mogelijke operationele inzet als reservist en/of gebruik van geweld in uw hoofde worden vastgesteld. Daarnaast gaf u nog aan dat de Oekraïense soldaten onvoldoende uitgerust en getraind worden.

Zo gaf u aan dat Oekraïne het recht heeft zijn territorium te verdedigen en gaf u eveneens aan dat de opstandige provincies in het Oosten geenszins het recht hebben om zich af te scheiden. Eveneens gaf u aan ermee akkoord te gaan dat troepen naar de desbetreffende provincies worden gestuurd om de territoriale integriteit te beschermen (CGVS p.7-8). U gaf hierbij aan dat u er akkoord mee bent dat er geweld wordt gebruikt tegen de 'rebellens' (CGVS p.10). Deze verklaringen stroken dan ook totaal niet met uw bewering als zou u omwille van uw pacifistische houding een onoverkomelijk gewetensbezwaar hebben om in het conflict als dienstplichtige of reservist te worden ingezet. Evenmin kan worden aangenomen dat u een onoverkomelijk gewetensbezwaar heeft omdat u niet 'op eigen volk' wenst te schieten. U gaf immers aan dat u het redelijk vond dat er geweld werd gebruikt tegen de rebellen die in deze logischerwijs voornamelijk landgenoten of Russen betreffen. Daarnaast gaf u aan geen speciale band met de opstandige provincies te vertonen, niet meer althans dan anderen uit uw regio. Gezien u het gebruik van geweld de facto goedkeurt en u bovendien geen speciale band met de opstandige provincies kan aantonen, slaagt u er dan ook niet in te overtuigen van een onoverkomelijk gewetensbezwaar omdat u niet op uw 'eigen volk' wil schieten. Het feit dat u niet op burgers wenst te schieten kan evenmin een grond geven voor een onoverkomelijk gewetensbezwaar daar u geen concrete elementen aangeeft waaruit blijkt dat u in de positie zal worden gebracht waarin u (doelbewust) op burgerdoelwitten dient te schieten (CGVS p.10). Ten slotte gaf u nog aan dat u een diepgelovig persoon bent en bijgevolg niet mag of kan doden. Echter geconfronteerd met de weinig coherente gedachtegang dat doden volgens de Bijbel niet mag, maar u er tegelijkertijd mee instemt dat er troepen naar de opstandige provincies worden gestuurd waar het volgens u gerechtvaardigd is geweld te gebruiken tegen rebellen, kwam u niet verder met de bewering dat het doden van iemand wellicht nooit gerechtvaardigd is hetgeen weinig verhelderend is in het licht van uw andere verklaringen. U gaf hierbij nog aan dat men altijd de andere wang moet aanbieden zoals in de Bijbel beschreven staat. Naast het feit dat u dit wel zeer bekende citaat aanhaalt zonder enige duiding of diepgang, dient te worden gesteld dat u in se wel het recht op zelfverdediging verdedigt, zoals hierboven werd beschreven, wat dan ook haaks staat op dit door u aangehaald citaat (CGVS p.11-12). Volledigheidshalve kan in deze nog verwezen worde naar de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier (cf. bijlage) waaruit blijkt dat de orthodox-christelijke leer geen dogmatisch standpunt kent ten opzichte van het gebruik van geweld of het doden van andere mensen in oorlogssituaties. In de leer van de orthodoxe kerk wordt oorlog geaccepteerd als een tragische noodzakelijkheid of een onvermijdelijk kwaad om onschuldigen te beschermen, om gerechtigheid na te streven of om vrede te bewerkstellingen. Een soldaat die iemand doodt in het kader van een oorlog wordt niet gezien als een misdadiger, maar eerder als iemand die nood heeft aan pastorale bijstand om te genezen van de mogelijk morele of geestelijke schade die hij heeft opgelopen als gevolg van zijn handelingen. Op basis van deze informatie meent het Commissariaat-generaal dat het feit dat u een aanhanger bent van het orthodox christelijk geloof op zich geen indicatie is dat u diepgewortelde gewetensbezwaren zou hebben die u ervan zouden weerhouden om ingezet te worden in het kader van een gewapend conflict. Bovenstaande vaststellingen geven dan ook aan dat er geen onoverkomelijke gewetensbezwaren bij u kunnen worden vastgesteld.

Wat betreft uw onwil om naar het front te worden gestuurd omdat u niet wilt sterven en u zich de vraag stelt wie er desgevallend voor de kinderen dient te zorgen (CGVS p.7), dient te worden opgemerkt dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijke belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

U gaf verder aan dat de Oekraïense regering corrupt is en de nabestaanden van gedode soldaten niet of amper compenseert (CGVS p.8). Het louter aanhalen van de corruptie binnen een administratie onvoldoende om uw onwil om zich te melden inzake mobilisatie te rechtvaardigen, te meer u in se akkoord gaat met het feit dat de Oekraïense autoriteiten hun territoriale integriteit beschermen.

Ten slotte gaf u nog aan dat de Oekraïense soldaten onvoldoende uitgerust zijn om de strijd te voeren. Zo zouden er onvoldoende kogelvrije vesten en sokken voorhanden zijn (CGVS p.15). Hierbij moet de vraag gesteld in hoeverre een kogelvrije vest überhaupt als elementair onderdeel van een standaard militaire uitrusting behoort en in hoeverre het onmogelijk zou zijn om kousen te verkrijgen gezien er van kan worden uitgegaan dat u zelf wel de hand op kousen zou kunnen leggen. Betreffende het feit dat er naar uw verklaringen geen opleiding zou worden gegeven (CGVS p.15), dient gesteld te worden dat met betrekking tot (eventuele) slechte omstandigheden in het leger dit motief niet kan verbonden worden aan een onoverkomelijke gewetensbezwaardheid vanuit een politieke, religieuze of levensbeschouwelijke overtuiging. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u aan deze omstandigheden vreest blootgesteld te worden omwille van een discriminatoire behandeling op basis van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Wat betreft de beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2 b) dient tenslotte gesteld dat een militaire strijd een uitzonderlijke situatie is die steeds gepaard gaat met een zekere hardheid en oncomfortabele omstandigheden, die ook beïnvloed worden door de middelen waarover een staat beschikt, en waaronder de elementen die u aanreikt (gebrek aan kousen, kogelvrije vest en gebrek aan opleiding) kunnen begrepen worden, zonder dat deze elementen hierbij aanzien worden als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 b)."

Verzoeker onderneemt niet de minste poging teneinde de voormelde, concrete motieven te ontcrachten. Hij beperkt zich immers tot een loutere en bijzonder algemene herhaling van zijn eerdere gezegden omtrent zijn redenen om niet deel te nemen aan de mobilisatie. Met deze herhaling vermag hij niet afbreuk te doen aan de voormelde terechte motieven dienaangaande.

Tevens wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"Algemeen kan met betrekking tot uw onwil om ingelijfd te worden in het Oekraïens leger nog worden opgemerkt dat het weinig overtuigend overkomt dat u hier tijdens uw vorige asielaanvraag geen melding van heeft gemaakt. Indien u daadwerkelijk een diepgaande overtuiging heeft die het voor u onoverkomelijk maakt aan de mobilisatie deel te nemen zou redelijkerwijs verwacht worden dat hier tijdens uw eerste asielaanvraag (CGVS gehoor 1e AA op 26/08/2014) melding van zou maken. Gevraagd waarom u dit tijdens uw vorige asielaanvraag niet naar voor bracht, gaf u aan dat er toen geen mobilisaties aan de gang waren en dit pas in december 2014 startte –later in het gehoor stelde u zelfs januari 2015 (CGVS p.12, 14). Echter blijkt uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat de eerste mobilisatie reeds van april 2014 dateert en het in januari 2015 reeds de 4de ronde was in het kader van de mobilisatie."

Dat er tijdens verzoekers eerste asielaanvraag niet werd gevraagd naar zijn overtuiging, kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. Indien verzoeker werkelijk een diepgewortelde overtuiging had die het voor hem onoverkomelijk maakte om deel te nemen aan een mobilisatie, kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij hiervan tijdens zijn eerste asielaanvraag spontane melding had gemaakt. In tegenstelling met wat verzoeker beweerde, dateerde de eerste mobilisatiegolf immers van geruime tijd van voor het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Verder wordt verweerder bijgetreden waar deze in de bestreden beslissing motiveert:

"U gaf verder aan dat er een strafzaak tegen u werd opgestart gezien u niet op de verstuurde convocaties van het militaire commissariaat hebt gereageerd. Echter gaf u aan dat u bij terugkeer niet zou worden bestraft indien u alsnog uw legerdienst zou doen (CGVS p.13) en is de Commissaris-generaal hoe dan ook van mening dat de voorziene gevangenisstraffen voor dienstweigering en desertie (twee tot vijf jaar) niet disproportioneel zijn waardoor ook op deze basis geen beschermingsstatus kan verleend worden indien u bij terugkeer alsnog zou weigeren uw legerdienst te doen."

Verzoeker laat het motief ongemoeid dat hij aangaf dat hij niet zal worden bestraft indien hij alsnog zijn legerdienst zou voldoen. In dit kader blijkt uit het voorgaande dat hij geen gegronde redenen kon aanbrengen om te verzaken aan zijn dienstplicht. Verder poneert verzoeker op algemene wijze dat een straf van 2 tot 5 jaar weldegelijk disproportioneel zou zijn. Hij toont echter op generlei wijze aan waarom dit zo zou zijn; verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden.

Ten aanzien van de documenten die verzoeker gedurende de vorige fase van zijn asielprocedure reeds neergelegde ter staving van zijn vrees in het kader van de mobilisatie, wordt in de bestreden beslissing – mede gelet op het voorgaande – met recht vastgesteld:

"De overige door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande motivering te wijzigen. De artikels betreffende de mobilisatie tonen aan dat er een zekere tegenstand is tegen de mobilisatie en dat sommige dienstweigeraars gerechtelijk worden vervolgd. U komt echter in geen van de artikels voor noch toont dit een disproportionele bestraffing aan inzake dienstweigering waardoor dit niet dienstig is ter staving van de door u ingeroepen asielmotieven. De convocaties van het leger indiceert dat u werd

opgeroepen in het kader van de mobilisatie en de brief van de advocaat en de convocaties van de politie indiceren dat er een strafzaak inzake dienstontwijking tegen u werd opgestart. Naast het feit dat dergelijke documenten rederlijkerwijs makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen in een land als Oekraïne waar corruptie hoge toppen scheert (zie transparancy index) waardoor de bewijskracht van dergelijke documenten zeer relatief is, gaf u reeds aan dat de strafzaak zou vervallen indien u alsnog uw dienstplicht zou doen. Gezien u geen gegronde redenen kan aanbrengen om te verzaken aan uw dienstplicht en er in Oekraïne geen sprake is van disproportionele bestraffing kunnen dergelijke documenten dan ook bovenstaande motivering niet wijzigen.”

Ook de bij het verzoekschrift gevoegde en de ter terechtzitting neergelegde oproepingen, waarvan verzoeker vermoedt dat deze verband houden met zijn militaire dienstplicht, kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3 en 4; stuk 7). Vooreerst bleek reeds hoger dat zulke documenten in Oekraïne, gelet op de aldaar heersende corruptie, eenvoudigweg tegen betaling kunnen worden verkregen. Verder blijkt uit de oproepingen niet waarom verzoeker moet verschijnen en kan hieruit nergens worden afgeleid dat deze enig verband vertonen met een convocatie voor de militaire dienst. Verzoeker erkende dit overigens uitdrukkelijk wanneer hij ter terechtzitting werd ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RVV. Hoe dan ook kan worden herhaald dat verzoeker aangaf dat zijn strafzaak zou vervallen indien hij alsnog zijn dienstplicht zou vervullen, dat hij geen gegronde redenen aanhaalde om te verzaken aan zijn dienstplicht en dat er in Oekraïne geen sprake is van een disproportionele bestraffing. Hieraan doen de neergelegde oproepingen geenszins afbreuk.

2.2.4. Verzoeker wijst daarnaast op zijn vrees om te worden vervolgd omwille van zijn kritiek op de mobilisatie. Hij laat de bestreden beslissing in deze echter volledig ongemoeid en onderneemt niet de minste poging teneinde deze *in concreto* te weerleggen waar gesteld wordt:

“Verder gaf u nog een vrees aan vanwege de Oekraïense autoriteiten omdat u kritiek op de mobilisaties had gegeven hetgeen strafbaar zou zijn. Uw verklaringen en neergelegde ‘bewijsstukken’ kunnen hiervan echter onvoldoende overtuigen.

Zo legde u ter staving van uw activisme een referentiebrief neer van de organisatie “Volkskracht” onder leiding van Sergei (K.) die eveneens de brief ondertekende. U stelde dat hij in de brief uw activisme onderschreef en dat uw medestanders worden vervolgd (CGVS p.14). Echter is de brief inhoudelijk zeer vaag en weinig overtuigend naar de mate van engagement gezien nergens concrete melding wordt gemaakt van wat u effectief hebt gedaan. Er wordt algemeen gesteld dat u lid van deze organisatie zou zijn en talrijke artikels zou hebben geschreven zonder enige vermelding welke artikels dit dan wel betreffen. U legt evenmin een artikel neer dat u zou hebben geschreven waarin u de mobilisatie bekritiseert en beperkt zich tot een verwijzing naar een artikel die u op uw facebook heeft gepost. Naast het feit dat u het betreffende stuk niet zelf geschreven hebt, is het enkel een artikel (pamflet) die steun betuigt aan de leider van Volkskracht omdat hij (volgens hen) onterecht was opgepakt en tot 2 maanden werd veroordeeld. De brief stelt ook nog dat u beschuldigd bent van wetsovertredingen op basis van valse bewijsstukken zonder enige uitleg welke wetsovertredingen of welke bewijsstukken dit dan wel zou betreffen. Evenmin wordt vermeld hoe zij deze informatie zouden zijn bekomen en komt het niet overeen met uw verklaringen waarin u stelt dat er betreffende uw kritiek nog geen strafzaak werd opgestart (CGVS p.15, 18). Dergelijke vage referenties en verwijzingen zijn dan ook onvoldoende overtuigend van een dermate engagement dat het een risico op vervolging vanwege de Oekraïense autoriteiten zou inhouden, te meer u geen enkel concreet element naar voor brengt die erop wijst dat er een strafzaak tegen u lopende zou zijn betreffende het bekritisieren van de mobilisatie. Concrete voorbeelden van ‘medestanders’ die omwille van het uiten van kritiek werden veroordeeld kon u niet geven op de veroordeling van (K.) na. U kon echter niet zeggen voor wat (K.) concreet werd veroordeeld en uit informatie blijkt dat dit (onder meer) voor de opstart van een gewapende groepering was en niet voor het bekritisieren (op vreedzame wijze) van de mobilisatie (CGVS p.16-17). Op basis van deze vaststellingen kunt u dan ook niet overtuigen dat u omwille van enig concreet engagement aangaande het bekritisieren van de oorlog en de mobilisaties een ernstig of reëel risico op vervolging loopt bij terugkeer naar uw land van herkomst.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Sergey (K.), over wie u stelt dat het een medestander is, nauw verbonden was met Pravi Sektor en dat ‘Volkskracht’ een uitloeijsel van de lokale Pravi Sektor tak in Zaporozhiye is. Pravi Sektor is een omstreden militiegroepering met radicale standpunten die pleit voor de eenheid van Oekraïne en de gewapende strijd tegen de opstandige provincies. De organisatie staat bekend als een zeer gewelddadige en extreem rechtse partij die op geen enkele wijze in verband te brengen is met vredesactivisten of mensen die kritiek geven op de oorlog zelf. Voorts is te zien op de website van ‘Volkskracht’ hoe (K.) zijn steun betuigt aan het vrijwilligersbataljon ‘Donbass’ die actief in de opstandige provincies vechten. Dat u dergelijke referentiepersonen aanhaalt, is op zijn

zachtst gezegd dan ook zeer verwonderlijk en houdt totaal geen steek in het licht van uw zogenaamd pacifistische overtuiging en uw tegenstand tegen het idee van de mobilisatie op zich. Dat u dergelijke referenties als pacifistische krachten aanhaalt die, net als u, de oorlog een halt willen toeroepen is dan ook totaal niet overtuigend (CGVS p.14). Het is dan ook volstrekt onbegrijpelijk dat u zichzelf als pacifist en tegenstander van de oorlog opwerpt, maar zich tegelijkertijd associeert met dergelijke personen die hun steun aan vrijwilligersbataljons betuigen die actief strijd voeren in het conflictgebied en geenszins bekend staan om hun vreedzame standpunten.

Volledigheidshalve kan hieromtrent nog worden opgemerkt dat het evenmin overtuigend overkomt dat u pas na uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van februari 2015 gestart zou zijn met uw (openlijke) kritiek op de mobilisatie gezien, zoals reeds gesteld, de mobilisaties reeds in april 2014 gestart zijn en niet januari 2015 zoals u poneerde (CGVS p.14). Redelijkerwijs zou verwacht worden van iemand die een oprechte en diepgewortelde overtuiging heeft aangaande het onrechtvaardige karakter van de mobilisatie en hiervoor dermate risico's neemt die hem ertoe nopen internationale bescherming te verkrijgen dat hij reeds kort na de start van de mobilisaties de nodige initiatieven zou nemen om dit aan te klagen en niet ruim 9 maanden na de start van de mobilisatie. Dit doet dan ook ernstig twifelen aan de oprechtheid van uw (verklaarde) kritiek en doet louter opportunistische redenen vermoeden ter verkrijging van internationale bescherming.

U kunt het dan ook op geen enkele wijze aannemelijk maken dat u omwille van een engagement die de mobilisaties bekritiseert een ernstig of reëel risico op vervolging loopt.

(...)

Het wetsartikel en bijhorende artikels betreffende dit misdrijf toont aan dat het bekritisieren van de mobilisatie strafbaar is hetgeen in bovenstaande motivering nergens in twijfel wordt getrokken. Gezien u het door u verklaarde engagement en de oprechtheid ervan niet aannemelijk kon maken, wijzigt het louter bestaan van dit wetsartikel en artikels waarin u zelf niet voorkomt niets aan bovenstaande motivering."

Hoe het loutere vestigen van de aandacht op de brief van Sergey K. afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde vaststellingen, kan niet worden ingezien en voor het overige beperkt verzoeker zich ertoe op algemene wijze te poneren dat hij vervolgd kan worden omdat hij kritiek gaf op de mobilisatie.

Hoe het artikel bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 5; stuk 7) afbreuk zou kunnen doen aan het voorgaande of zou kunnen aantonen dat verzoeker weldegelijk vervolging riskeert, wordt door verzoeker niet uitgewerkt en kan evenmin worden aangenomen. Dit artikel is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijk algemeen artikel kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Hij dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.2.5. Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing geheel onverlet laat waar inzake de algemene situatie in Oekraïne wordt gemotiveerd:

"Wat betreft de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt

over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie Zaporozhiye waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

2.2.6. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS